

Dimecres, 5 de juny de 2024

SANTI SIRVENT CASAS

«NINGÚ NO ET RECORDARÀ»

Pagès Editors | 19 euros | Thriller | 228 pàgs

SUSANA PAZ
Manresa

Res no és el que sembla. Sol passar, però en la novel·la negra encara més. El cerdà Santi Sirvent Casas (Alp, 1985) s'ha estrenat en la literatura amb la novel·la *Ningú no et recordarà* (Pagès Editors), un thriller inquietant ambientat a Alsàcia, on va viure cinc anys, que ja ha arribat a la segona edició. Enginyer de professió, va decidir tibar del fil de l'escriptura en aquesta regió francesa, on va anar a viure per feina amb la seva parella. La novel·la, amb un intens ritme narratiu, salts temporals i una estructura mil·limètrica que recorda en poc més de 200 pàgines l'hàbil i enganyós encaix de trames *dickerià* —a qui l'autor no havia llegit fins ara— sustentada en tres personatges i tres punts de vista: l'Aldo, la Mar i la Céline. Una novel·la que tracta temes de plena actualitat... I fins aquí.

— Per què a Alsàcia?

— Va ser una combinació de circumstàncies: estàvem sols, teníem moltes hores al dia... i Alsàcia és una regió amb pobles petits molt bucòlics, tradicions molt antigues, maneres de viure molt arrelades a la tradició i a la història... Als peus de tots aquests petits pobles hi ha una ciutat com Estrasburg, capital europea, cosmopolita. Eren ingredients que em van semblar interessants per fer-hi viure una història.

— Is'hi va posar.

— La meva formació és científica així que primer vaig formar-me i vaig fer un itinerari virtual de novel·la a l'Ateneu Barcelonès durant tres anys.

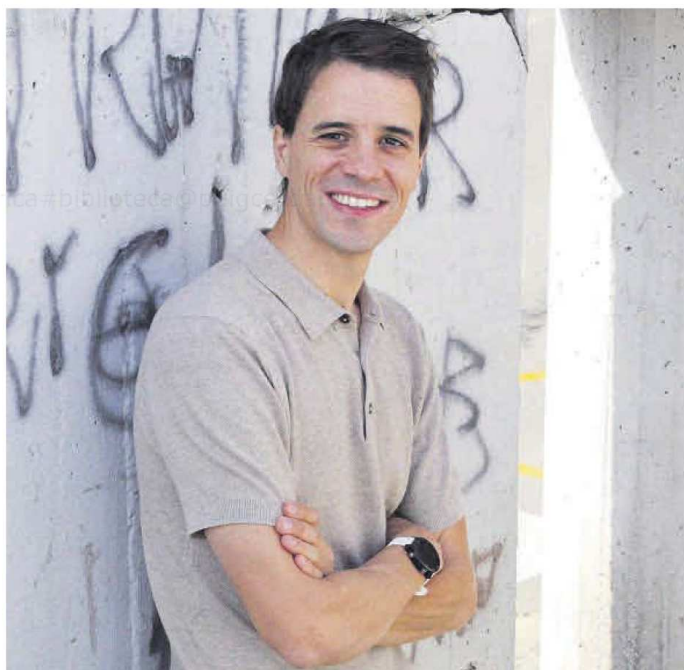
— Per què el gènere negre?

— Com a lector i espectador de cinema m'agrada molt aquest gènere perquè et permet ser part activa de la trama, fer-te les teves pròpies suposicions per intentar trobar la resposta a l'enigma.

— Així ha volgut plantejar la novel·la? Com un enigma?

— Sí, intentant encaminar el lector cap a certs destins. Però després sempre hi ha sorpreses.

— Mai no és el majordom...

El cerdà Santi Sirvent és cosí de la també escriptora Regina Rodríguez Sirvent, que li va presentar el llibre a Barcelona

SANTI SIRVENT CASAS

Enginyer i escriptor

Va marxar a Lleida als 13 anys, a jugar a futbol. Enginyer de camins, va viure 5 anys a Alsàcia i en fa gairebé 8 que va tornar a la capital del Segrià. Sap de la dificultat de publicar quan «no et coneix ningú». Però «Ningú no et recordarà» ja encara la segona edició

«Està tot molt pensat abans d'escriure la primera paraula»

— Exacte (riu) A mi m'agrada tot el que s'allunya de les solucions fàcils, busco el que jo anomeno pensament lateral: intentar trobar una resposta més creativa al problema, però que al mateix temps sigui versemblant i tingui consistència, que el lector se la pugui creure.

— «Ningú no et recordarà» s'inscriu en els paràmetres del thriller.

— Sí, exacte. No és novel·la policíaca. Hi ha misteri i suspens. La trama policial, en el meu cas, apareix de manera tangencial i té poca importància.

He volgut plantejar la novel·la com un enigma. Busco que el lector se sorprengui

— Novel·la de personatges?

— Sí, i és difícil parlar-ne ser fer es-pòiler...

— Situï el lector.

— L'Aldo, reputat enginyer, viu a Alsàcia amb la seva parella, la Céline quan decideixen anar a viure junts. L'endemà que la Céline es mudi a casa seva, quan l'Aldo torni de la feina, ni ella ni les seves pertinències hi seran. Res. Trucaran a la porta i serà la policia que li dirà que ha aparegut un cadàver. La història, després, retrocedeix 9 mesos. L'Aldo està fent una festa de comiat,

amb la seva família, a Barcelona. Amb l'última copa, agafa la mà de la Mar i els anuncia que esperen el seu primer fill. Són els dos inicis.

— Què busca? Jugar amb el lector?

— La gràcia és tractar la novel·la com un enigma. Primer, dosificar la informació per mantenir l'interès i que el lector faci deduccions. Està estructurada en flashbacks, com un joc de perspectives amb escenes que es mostren des de diferents punts de vista. Busco que el lector se sorprengui.

— La seva formació l'ha ajudat? Tot ha d'encaixar...

— És el realment important, que encaixi. Una història d'aquest gènere pot ser molt original però crec que si no és versemblant, perd tot l'interès. Està tot molt pensat abans d'escriure la primera paraula. I sí, suposo que la meva formació hi té a veure. Soc molt meticulós amb els detalls perquè si no quadren tot ginyola.

— Una trama travada i uns personatges que la sostenen. Ho definiria així?

— Sí, és una història de personatges i per això he intentat definir-los de manera que el lector es faci una idea molt clara... una idea que potser al final queda desmuntada amb els girs de la trama. No son personatges plans, sinó rodons que evolucionen.

— Li agraden els capítols curts i les frases curtes.

— Sí, en una novel·la així ajuden a mantenir la tensió narrativa. El millor que m'han dit en les presentacions és que no pots deixar de llegir.

— A què li ha donat més valor a l'hora d'escriure?

— He intentat que hi hagi un equilibri entre mostrar i ensenyar; és un thriller que també té una part costumista i una d'eròtica que ajuda a vestir el tronc de la novel·la i a donar-li versemblança. Hi ha gent que em diu, ostres Santi! No ens ho pensàvem... (riu) Però, en realitat, si expliques la relació que uneix aquestes tres persones i s'explica aquesta part íntima, sexual, que forma part del nostre dia a dia, t'apropes al lector.

— El gènere negre ajuda a explicar la societat? Qui som?

— Sobretot el costat fosc de la societat. És com un reflex de totes aquestes realitats i veritats ocultes, d'aquest 'jo' amagat que forma part de cadascú i que en el cas de la novel·la negra acaba explotant.

— S'ha plantejat fer de la Cerdanya un escenari negre?

— La Cerdanya és un escenari ideal per a qualsevol mena de novel·la. Pels paisatges, pel clima, pels personatges, locals, turistes... No ho descarto. ■